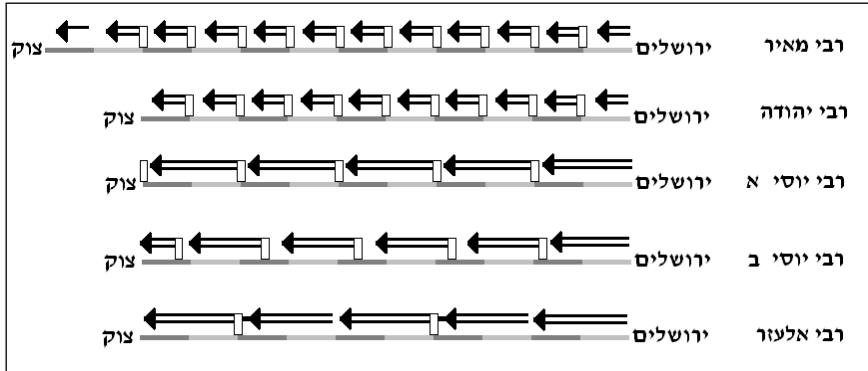

ומלווים אותו שני מיל, [הרי ששה מיל]. ושם ממתנינים לו **מקצת בני סוכה שניה**, **שעירבו לצד סוכה ראשונה**, ומלווים אותו שני מיל עד סוכתם, [הרי שמונה מיל]. **ומקצת בני אותה סוכה מערבים לצד הצוק**, ומלווים אותו שני מיל עד הצוק [הרי עשרה מיל].

היתר אכילה בדרך

ובכל סוכה היו מוכנים לו מזון ומים, ואומרים לו, הרי מזון והרי מים.

ואף שהיה הדבר כן, מעולם לא הוצרך המשלח להיות אוכל בדרך.

והסיבה שהיו אומרים לו שיש לו אפשרות לאכול, כי בכך היה נקל לו להימנע מלאכול, שאינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו.

קשירת לשון של זהורית

נאמר בישעיה "לכו נא ונזכחה יאמר ה' אם יהיו חטאיכם כשנים כשלקגל לבנינו אם נאדימו כתולע כצמר יהיו" (ישעיה א' י"ח), ומכאן למדו, שמצווה לקשור לשון של זהורית ביום הכפורים, וכשמתכפרים העוונות, הוא מלבין.

בראשונה, [כל שנותיו של שמעון הצדיק, שהיה הלשון מלבין בכל שנה כמבואר לעיל בדף ל"ט], היו קושרים אותו **על פתח האולם מבחוץ**. אולם לאחר שמת שמעון הצדיק, ולא היה מלבין תמיד, כשהיה מלבין היו שמחים, וכשלא היה מלבין היו הכל עצבים ומתביישים.

ולפיכך **התקינו** שיהיו קושרים אותו **על פתח האולם מבפנים**, אלא שלא היה בכך